AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. október 19.*

A T-415/03. sz. ügyben,

a **Cofradía de pescadores de „San Pedro" de Bermeo** (székhelye: Bermeo [Spanyolország], és más felperesek, amelyek neve a jelen ítélet mellékletében szerepel, képviselik őket: E. Garayar Gutiérrez, G. Martínez-Villaseñor, A. García Castillo és M. Troncoso Ferrer ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Balta és F. Florindo Gijón, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik kezdetben: T. van Rijn és S. Pardo Quintillán, később: van Rijn és F. Jimeno Fernández, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

* Az eljárás nyelve: spanyol.

és

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues és A. Colomb, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozók,

a Portugál Köztársaság számára kiosztott szardellakvóta egy részének a Francia Köztársaság részére történő átruházását engedélyező tanácsi rendelkezés következtében a felperesek által állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránti kártérítési keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czúcz O. bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. március 17-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér és a jogvita előzményei

1. *Teljes kifogható mennyiség*

1 A Spanyol Királyság és a Portugál Köztársaság csatlakozásának feltételeiről és a Szerződések kiigazításáról szóló okmány (HL 1985. L 302., 23. o., a továbbiakban: csatlakozási okmány) 161. cikke (1) bekezdésének f) pontja a Nemzetközi Tengerkutatási Tanács VIII. körzetében (a továbbiakban: VIII. ICES-terület), azaz a Gasgogne-öbölben a szardella teljes kifogható mennyiségének (a továbbiakban: TAC) 90%-át juttatta a Spanyol Királyság számára, 10%-ot pedig a Francia Köztársaság számára. Egyebekben, a minden egyes tagállam halászati tevékenységére minden érintett állomány esetében vonatkozó viszonylagos stabilitás elvének (a továbbiakban: viszonylagos stabilitás elve) megfelelően, amely először a halászati erőforrások védelme és kezelése közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1983. január 25-i 170/83/EGK tanácsi rendelet (HL L 24., 1. o.) 4. cikkének (1) bekezdésében került megfogalmazásra, a Nemzetközi Tengerkutatási Tanács IX. és X. körzetének (a továbbiakban: IX. ICES-terület és X. ICES-terület) és a Kelet-közép-atlanti Halászati Bizottság által kidolgozott terv 34.1.1. körzetének (a továbbiakban: 34.1.1 CECAF-terület), amelyek az Ibériai-félszigettől nyugatra és délnyugatra helyezkednek el, szardella TAC-ja felosztásra került a Spanyol Királyság és a Portugál Köztársaság között úgy, hogy hozzávetőleg 48% került a Spanyol Királysághoz és 52% a Portugál Köztársasághoz.

2 Az EK-Szerződés 43. cikke alapján elfogadott, a halászat és az akvakultúra közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1992. december 20-i 3760/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 389., 1. o.) 2. cikkének (1) bekezdésében előírta:

„A kiaknázási tevékenységet illetően a közös halászati politika általános célja, hogy megvédje és megőrizze a rendelkezésre álló és hozzáférhető élő vízi erőforrásokat, és fenntartható módon gondoskodjon az ésszerű és felelős kiaknázásról, az ágazatnak megfelelő gazdasági és társadalmi feltételek mellett, figyelembe véve annak következményeit a tengeri ökoszisztémára, és többek között egyaránt figyelembe véve a termelők és a fogyasztók szükségleteit.

Ebből a célból létrehozásra kerül a kiaknázási tevékenység kezelésének közösségi rendszere, amelynek lehetővé kell tennie a tartós egyensúly megteremtését az erőforrások és kiaknázás között a különböző halászati területeken."

3 A 3760/92 rendelet 4. cikke előírta:

„(1) Az ésszerű és felelős kiaknázás tartós biztosítása érdekében a Tanács, ellentétes rendelkezés hiányában, a Szerződés 43. cikke alapján eljárva, határoz a közösségi intézkedésekről, amelyek meghatározzák a területekhez és az erőforrásokhoz való hozzáférés, valamint a kiaknázási tevékenység gyakorlásának feltételeit. Ezeket az intézkedéseket a rendelkezésre álló biológiai, társadalmi-gazdasági és műszaki elemzések és különösen a 16. cikkben említett bizottság jelentéseinek fényében kell kidolgozni.

(2) Ezek a rendelkezések minden egyes halászati területre vagy halászati területek csoportjára intézkedéseket tartalmazhatnak:

[...]

b) a kiaknázási arány korlátozása;

c) mennyiségi korlátok megállapítása a fogásokra;

[...]"

4 A 3760/92 rendelet 8. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezett, hogy a 4. cikknek megfelelően az érintett időszakot esetében a kiaknázási arányt szabályozni lehet az engedélyezett fogási mennyiség és szükség esetén a halászati erőkifejtés korlátozásával.

5 Ugyanazon rendelet 8. cikke (4) bekezdése i) és ii) pontjának megfelelően a Tanács minősített többséggel a Bizottság javaslatára minden halászati területre vagy halászati területek csoportjára esetről esetre, adott esetben több érvre meghatározta a TAC-ot és/vagy az elfogadható halászati erőkifejtés legmagasabb mértékét, és felosztotta a tagállamok között a halászati lehetőségeket oly módon, hogy biztosítsa a viszonylagos stabilitás elvének betartását. A közvetlenül érintett tagállamok kérelmére azonban figyelembe lehetett venni azt a tényt, hogy a „minikvóták" és a kvóták rendszeres cseréje 1983 óta fennáll, a részek teljes egyensúlyának betartása mellett.

6 A 3760/92 rendelet tizenegyediktől tizennegyedikig tartó preambulumbekezdései a viszonylagos stabilitás elvét a következőképpen határozták meg:

„mivel az erőforrások azon típusaira, amelyekre korlátozni kell a kiaknázási arányt, a közösségi halászati lehetőségeket halászati rendelkezésre állás formájában kell kiosztani a tagállamoknak, amelyet kiosztott kvótákban, szükség esetén halászati erőkifejtésben fejeznek ki;

mivel az erőforrások megőrzésének és kezelésének hozzá kell járulniuk a halászati tevékenység nagyobb stabilitásához, és azokat a Tanács által meghatározott iránymutatást tükröző referenciák felosztása alapján kell értékelni;

mivel [...] ennek a stabilitásnak – tekintettel az állományok időleges biológiai helyzetére – figyelembe kell vennie azon régiók különleges szükségleteit, ahol a helyi lakosság különösen függ a halászattól és a hozzá kapcsolódó tevékenységektől [...]

mivel ebben az értelemben kell tehát értelmezni az igényelt viszonylagos stabilitás elvének fogalmát"

7 A 3760/92 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján a Tanács meghatározta bizonyos halállományok TAC-ját az 1995–2001. évekre a következő rendeletek elfogadásával:

– A többek között az 1995. március 31-i 746/95 tanácsi rendelettel (HL L 74., 1. o.) módosított, az egyes halállományokra és halállománycsoportokra

vonatkozó TAC 1995-re való meghatározásáról és azok halászatára vonatkozó bizonyos feltételekről szóló, 1994. december 20-i 3362/94/EK tanácsi rendelet (HL L 363., 1. o.);

– Az egyes halállományokra és halállománycsoportokra vonatkozó TAC 1996-ra való meghatározásáról és azok halászatára vonatkozó bizonyos feltételekről szóló, 1995. december 22-i 3074/95/EK tanácsi rendelet (HL L 330., 1. o.);

– Az egyes halállományokra és halállománycsoportokra vonatkozó TAC 1997-re való meghatározásáról és azok halászatára vonatkozó bizonyos feltételekről szóló, 1996. december 20-i 390/97/EK tanácsi rendelet (HL 1997. L 66., 1. o.);

– Az egyes halállományokra és halállománycsoportokra vonatkozó TAC 1998-ra való meghatározásáról és azok halászatára vonatkozó bizonyos feltételekről szóló, 1997. december 19-i 45/98/EK tanácsi rendelet (HL 1998. L 12. 1. o.);

– Az egyes halállományokra és halállománycsoportokra vonatkozó TAC 1999-re való meghatározásáról és azok halászatára vonatkozó bizonyos feltételekről szóló, 1998. december 18-i 48/1999/EK tanácsi rendelet (HL 1999. L 13. 1. o.);

– A közösségi vizeken alkalmazható halászati lehetőségek és az ahhoz kapcsolódó, az egyes halállományok és halállománycsoportokra vonatkozó feltételek, valamint a fogási korlátozásnak alávetett vizeken a közösségi hajókra alkalmazható feltételek 2000-re való megállapításáról és a 66/98/EK rendelet módosításáról szóló, 1999. december 17-i 2742/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 1999. L 341., 1. o.)

– A közösségi vizeken alkalmazható halászati lehetőségek és az ahhoz kapcsolódó, az egyes halállományok és halállománycsoportokra vonatkozó feltételek, valamint a fogási korlátozásnak alávetett vizeken a közösségi hajókra alkalmazható feltételek 2001-re való megállapításáról szóló, 2000. december 15-i 2848/2000/EK tanácsi rendelet (HL L 334., 1. o.).

8 A VIII. ICES-terület esetében ezek a rendeletek a szardella TAC-ját 33 000 tonnában határozták meg, amelyből 29 700 tonnát a Spanyol Királyság számára és 3 300 tonnát a Francia Köztársaság számára osztottak ki a fogás helye szerinti különbségtétel nélkül. Ugyanis jóllehet az eredeti változatban a 2742/1999 rendelet 16 000 tonna TAC-ot írt elő, amelyből hozzávetőleg 14 400 tonnát a Spanyol Királyságnak és 1 600 tonnát a Francia Köztársaságnak osztott ki, ez a rendelet is, amelyet a 2000. június 16-i 1446/2000/EK tanácsi rendelet (HL L 163., 3. o.) módosított, 33 000 tonnányi TAC-ot állapított meg.

9 A IX. ICES-terület, a X. ICES-terület és a 34.1.1 CECAF-terület esetében az 1995–1998. évekre a 746/95 rendelet I. mellékletének ötödik rovata, a 3074/95 rendelet mellékletének tizenharmadik rovata, a 390/97 rendelet I. mellékletének tizennegyedik rovata és a 45/98 rendelet I. mellékletének tizenötödik rovata a szardella TAC-ját 12 000 tonnában határozta meg, amelyből 5740 tonnát a Spanyol Királyság számára, 6260 tonnát a Portugál Köztársaság számára osztott ki. Az 1999. évre a 48/1999 rendelet I. mellékletének tizenötödik rovata a szardella TAC-ját 13 000 tonnában határozta meg, amelyből 6220 tonnát a Spanyol Királyság számára, 6780 tonnát a Portugál Köztársaság számára osztott ki. Végül a 2000. és 2001. évekre a 2742/1999 rendelet I D. mellékletének kilencedik rovata és a 2848/2000 rendelet I D. mellékletének kilencedik rovata a szardella TAC-ját 10 000 tonnában határozta meg, amelyből 4780 tonnát a Spanyol Királyság számára és 5220 tonnát a Portugál Köztársaság számára osztott ki.

10 A TAC és a kvóták kezelésének részletes szabályait a közös halászati politika ellenőrző rendszerének létrehozataláról szóló, 1993. október 12-i 2847/1993/EGK rendelet (HL L 261. 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 2. kötet, 70. o.) határozta meg, amely a 21. cikkében előírta:

„(1) A közösségi halászhajók által kvóta hatálya alá tartozó állományból vagy állománycsoportból halászott valamennyi fogást a kirakodás helyétől függetlenül a lobogó szerinti tagállamnak az adott állományra vagy állománycsoportra meghatározott kvótájából vonják le.

(2) Minden tagállam meghatározza azt az időpontot, amelytől kezdve a tagállam lobogója alatt hajózó, illetve abban a tagállamban bejegyzett halászhajók által kvóta hatálya alá tartozó állományból vagy állománycsoportból halászott fogások alapján kimerítettnek tekinti az ilyen hajók által halászott állományra vagy állománycsoportra meghatározott kvótát. Ettől az időponttól kezdve átmenetileg megtiltják e hajók számára ezen állomány vagy állománycsoport halászatát [...] Ezeket az intézkedéseket haladéktalanul közlik a Bizottsággal, amely értesíti erről a többi tagállamot.

(3) A (2) bekezdés alapján tett értesítést követően vagy saját kezdeményezésére a Bizottság a rendelkezésre álló információk alapján meghatározza azt az időpontot, amikor bármely tagállam lobogója alatt hajózó vagy a tagállamban bejegyzett halászhajók által halászott, teljes kifogható mennyiség, kvóta vagy más mennyiségi korlátozás alá eső állomány vagy állománycsoport alapján a tagállam vagy adott esetben a Közösség számára rendelkezésre álló kvótát, forráselosztást, vagy fogásrészt kimerítettnek tekintik.

Az első albekezdésben említett állapot megállapítása esetén a Bizottság tájékoztatja az érintett tagállamokat a teljes kifogható mennyiség kimerítése miatt beszüntetett halászat kilátásairól.

A közösségi halászhajók beszüntetik a kvóta vagy teljes kifogható mennyiség hatálya alá eső állomány vagy állománycsoport halászatát abban az időpontban, amikor az adott tagállamnak a kérdéses állományra vagy állománycsoportra megállapított kvótáját kimerítettnek ítélik, vagy amikor a kérdéses állományt vagy állománycsoportot alkotó fajokra vonatkozó teljes kifogható mennyiséget kimerítették [...]".

2. *A kvóták cseréje*

11 A 3760/92 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerint a tagállamok a Bizottság értesítését követően a nekik juttatott halászati lehetőségeket részben vagy egészben kicserélhették.

12 Az EK-Szerződés 43. cikke alapján elfogadott, az egyes közösségi halászati területekre és erőforrásokra vonatkozó halászati erőkifejtések igazgatásáról szóló, 1995. március 27-i 685/95/EK rendelet (HL L 71., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 2. kötet, 204. o.) a 11. cikkének (1) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy az érintett tagállamok a IV. melléklet 1. pontjában említett feltételeknek megfelelően cserélik ki egymással a nekik juttatott halászati lehetőségeket.

13 Az említett melléklet 1. pontjának 1.1. alpontja szerint:

„Franciaország és Portugália között a cserék hallgatólagosan megújíthatók az 1995–2000 közötti időszakra, annak lehetőségével, hogy a feltételeket bármelyik tagállam a TAC-ok (teljes kifogható mennyiség) és a kvóták éves megállapításakor évenként módosíthatja.

A cserék a következő TAC-okat érintik:

i) a VIII. és IX. ICES-területre megállapított, a szardellára vonatkozó közös TAC esetén, Portugália halászati lehetőségének 80 %-át minden évben átruházza Franciaországra. A mennyiségeket kizárólag a Franciaország felségterületéhez vagy joghatósága alá tartozó vizeken lehet lehalászni;

[...]"

14 Ugyanezen melléklet 1. pontjának 1.2. alpontja szerint:

„A Spanyolország és Franciaország közötti, a szardelláról szóló 1992-es kétoldalú megállapodáson alapuló cserék 1995-től lépnek életbe, többéves távra, szem előtt tartva a két érintett tagállam érdekeit, beleértve különösen a kvóták éves cseréjének szintjét, az ellenőrző intézkedéseket és a piac problémáit, és annak lehetőségével, hogy a feltételeket bármelyik tagállam a TAC-ok és kvóták éves megállapításakor évenként módosíthatja.

A cserék a következő TAC-okat érintik:

[...]

ix) a VIII. ICES-területre megállapított, a szardellára vonatkozó TAC esetén, Spanyolország halászati lehetőségéből 9000 tonnát minden évben átruház Franciaországra."

15 Ami a IX. ICES-terület a X. ICES terület és a Copace 34.1.1. CECAF-terület szardella TAC-ját illeti, a 746/95 rendelet I. mellékletének ötödik rovata, a 3074/95 rendelet mellékletének tizenharmadik rovata, a 390/97 rendelet I. mellékletének tizennegyedik rovata, a 45/98 rendelet I. mellékletének tizenötödik rovata és a 48/1999 rendelet I. mellékletének tizenötödik rovata kifejtik a 3. jegyzékükben, hogy eltérően a szabálytól, amely szerint az ezen a területen kiosztott szardellakvótát csak az érintett tagállam felségterületéhez vagy joghatóságához tartozó vizeken vagy az érintett terület nemzetközi vizein lehet halászni, a Portugál Köztársaság kvótájából „5008 tonnányi mennyiséget lehet halászni a VIII. ICES-alterület vizein, amely Franciaország felségterületéhez vagy joghatóságához tartozik".

16 Hasonlóképpen a 2742/1999 rendelet I D. mellékletének kilencedik rovata a 2. jegyzékében kifejtette, hogy a Portugál Köztársaság kvótájából „3000 tonnányi mennyiséget lehet halászni a VIII. ICES-alterület vizein, amely Franciaország felségterületéhez vagy joghatóságához tartozik".

17 Végül a 2848/2000 rendelet I D. mellékletének kilencedik rovata a 2. jegyzékében kifejtette, hogy a Portugál Köztársaság kvótájából „80%-os mennyiséget lehet halászni a VIII. ICES-alterület vizein, amely Franciaország felségterületéhez vagy joghatóságához tartozik", és amely 4 176 tonnát jelentett.

18 A Bíróság Hivatalához 1995. június 9-én benyújtott keresetlevéllel a Spanyol Királyság az EK-Szerződés 173. cikkének első bekezdése értelmében kérte a 685/95 rendelet IV. melléklete 1. pontja 1.1. alpontja második bekezdése i) pontjának megsemmisítését, valamint a 746/95 rendelet I. melléklete ötödik rovatának megsemmisítését. A Bíróság ezt a keresetet mint megalapozatlant elutasította (a Bíróság C-179/95. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 1999. október 5-én hozott ítélete [EBHT 1999., I-6475. o.], a továbbiakban az: 1999. október 5-i ítélet).

19 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2000. március 11-én és 2000. március 27-én benyújtott keresetlevelekkel 62 hajótulajdonos az Asturias, Corogne, Ponteverda és Lugo tartományokból és három hajótulajdonos szövetség Guipúzcoa, Cantabria és Biscaya tartományokból kérték egyrészt az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében a 2742/1999 rendelet I D. melléklete kilencedik rovatának megsemmisítését, másrészt az EK 241. cikk értelmében hivatkoztak a 685/95 rendelet IV. melléklete 1. pontja 1.1. alpontja második bekezdése i) pontjának jogellenességére. Ezeket a kereseteket mint elfogadhatatlanokat elutasították (az Elsőfokú Bíróság T-54/00. sz. és T-73/00. sz., Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 2001. szeptember 19-én hozott végzése [EBHT 2001., II–2691. o.], a továbbiakban: 2001. szeptember 19-i végzés).

20 A C-61/96., C-132/97., C-45/98., C-27/99., C-81/00. és C-22/01. sz., Spanyolország kontra Tanács ügyben 2002. április 18-án hozott ítéletben ([EBHT 2002., I–3439. o.], a továbbiakban: 2002. április 18-i ítélet) a Bíróság a Spanyol Királyság kérelmére megsemmisítette a 3074/95 rendelet melléklete tizenharmadik rovatának 3. jegyzékét, a 390/97 rendelet I. melléklete tizennegyedik rovatának 3. jegyzékét, a 45/98 rendelet I. melléklete tizenötödik rovatának 3. jegyzékét, a 48/1999 rendelet I. melléklete tizenötödik rovatának 3. jegyzékét, a 2742/1999 rendelet I D. melléklete kilencedik rovatának 2. jegyzékét és a 2848/2000 rendelet I D. melléklete kilencedik rovatának 2. jegyzékét (a továbbiakban: megsemmisített rendelkezések).

Eljárás

21 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. december 18-án benyújtott keresetével Guipúzcoa és a Biscaya tartomány 98 hajótulajdonosa és tizenegy halászati szövetkezet („Cofradías de pescadores") Guipúzcoa és Biscaye tartományból mind a saját, mind 59 hajótulajdonos nevében eljárva (a továbbiakban: felperesek) az EK 235. cikk és az EK 288. cikk második bekezdése alapján a jelen keresetet nyújtották be.

22 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikkének 6. §-ának megfelelően a felperesek a hivatalvezető felszólítására az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. január 6-án és 13-án benyújtott jogi aktusokkal pótoltak néhány, keresetlevelükhöz tartozó mellékletet.

23 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. március 29-én és április 29-én benyújtott jogi aktusokkal a Bizottság és a Francia Köztársaság kérték a Tanács kérelmének támogatása végetti beavatkozásuk engedélyezését.

24 A 2004. május 17-i és a június 15-i végzésekkel a Bizottság és a Francia Köztársaság beavatkozását engedélyezték.

25 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság a szóbeli szakasz megnyitása mellett döntött, és a pervezető intézkedések keretében felszólította a feleket bizonyos iratok benyújtására és írásbeli kérdések megválaszolására. A felek a megszabott határidőben eleget tettek ezeknek a felszólításoknak.

26 A felek szóbeli előadásait és szóbeli kérdésekre adott válaszait a 2005. március 17-i nyilvános tárgyaláson meghallgatták.

27 A tárgyalás során a felperesek képviselői a felperesek listájáról levettek tizenhat hajótulajdonost, akik a következő hajókkal rendelkeznek: *Gure Leporre, Lezoko Gurutze, Ortube Berria, Waksman.*

28 2005. május 31-én a felperesek különböző dokumentumokat nyújtottak be, és szakértői vizsgálat elrendelését kérték a jogellenes átruházás és a szardella állítólagos túlzott kiaknázásának a halászat jelenlegi helyzetére gyakorolt hatása megvizsgálása céljából. A Tanács és a Bizottság 2005. szeptember 5-én, illetve július 4-én nyújtották be észrevételeiket.

A felek kérelmei

29 A felperesek kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– állapítsa meg, hogy a Tanács azáltal, hogy a 3074/95, 390/97, 45/98, 48/1999, 2742/1999 és a 2848/2000 rendeletek alapján a Portugál Köztársaság számára a IX. ICES-területen kiosztott szardellakvóta egy részét átruházta a Francia Köztársaságra oly módon, hogy ez a kvóta a VIII. ICES-területen halászható legyen, megalapozta a Közösség szerződésen kívüli felelősségét;

– kötelezze a Tanácsot az elszenvedett kár megtérítésére és adott esetben a késedelmi kamatok megfizetésére;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére, valamint a Bizottságot és a Francia Köztársaságot saját költségeik viselésére.

30 A Tanács, a Bizottság és a Francia Köztársaság támogatásával kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant a Guipúzcoa és a Biscaya halászszövetkezetek vonatkozásában, amelyek az esettől függően a tagjaik nevében vagy a saját nevükben jártak el, továbbá a *Dios te salve,* a *Gure Leporre,* a *Lezoko Gurutze,* a *Ortube Berria,* a *Tuku Tuku* és a *Waksman* hajók tulajdonosai, valamint az 1998. december 18-a előtt bekövetkezett károk esetében;

– mindenképpen utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

31 A Tanács, a Bizottság és a Francia Köztársaság támogatásával a kereset részleges elfogadhatatlanságának megállapítását kéri, amennyiben azokat a Guipúzcoa de Biscaya halászszövetkezetek és egyes felperes hajótulajdonosok nyújtották be. Egyebekben a Tanács elévülés miatt a kereset részleges elfogadhatatlanságára hivatkozik.

32 A Bíróság C-23/00. P. sz., Tanács kontra Boehringer ügyben 2002. február 26-án hozott ítéletének (EBHT 2002., I-1873. o.) 52. pontjából következik, hogy az Elsőfokú Bíróság feladata annak értékelése, hogy a gondos igazságszolgáltatás mit követel meg az ügy körülményei között. A jelen esetben az Elsőfokú Bíróság először a kereset érdemében való határozathozatalt tartja helyesnek.

33 A jelen kereset alátámasztására a felperesek előterjesztik, hogy teljesülnek azok a feltételek, amelyeknek az EK 288. cikk második bekezdése szerint a kártérítéshez való jog alá van rendelve.

34 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Közösség szerződésen kívüli felelőssége tárgyában a kártérítési jogot a Közösség szerveinek jogellenes eljárása esetén akkor lehet elismerni, ha három feltétel teljesül, így a megsértett jogszabály magánszemélyek számára keletkeztet jogokat, és annak megsértése kellően egyértelmű, a kár tényleges bekövetkezése megállapításra került, és végül közvetlen okozati kapcsolat áll fenn a Közösségnek felróható sérelem és a károsult személyek által elszenvedett kár között (az Elsőfokú Bíróság T-332/00. és T-350/00. sz., Rica Foods és Free Trade Foods kontra Bizottság egyesített ügyekben 2002. november 14-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4755. o.] 222. pontja és a T-195/00. sz., Travelex Global and Financial Services és Interpayment Services kontra Bizottság ügyben 2003. április 10-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-1677. o.] 54. pontja); lásd ebben az értelemben még a Bíróság C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-5291. o.] 42. pontját; a C-312/00. P. sz., Bizottság kontra Camar és Tico ügyben 2002. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-11355. o.] 53. pontját és a C-472/00. P. sz., Bizottság kontra Fresh Marine ügyben 2003. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-7541. o.] 25. pontját).

35 Az ítélkezési gyakorlat szerint, ha a közösségi intézmények szerződésen kívüli felelősségének bármely feltétele nem teljesül, a keresetet teljes egészében el kell utasítani anélkül, hogy vizsgálni kellene az egyéb feltételeket (a Bíróság C-104/97. P. sz., Atlanta kontra Bizottság és Tanács ügyben 1999. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-6983. o.] 65. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-40/01. sz., Scan Office Design kontra Bizottság ügyben 2002. november 28-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5043. o.] 18. pontja).

36 A jelen esetben meg kell vizsgálni, hogy ez a három feltétel teljesül-e.

1. *A magánszemélyek számára jogot keletkeztető jogszabály kellően egyértelmű megsértéséről*

A felek érvei

37 A felperesek azt állítják, hogy azáltal, hogy a megsemmisített rendelkezések értelmében a portugál flotta számára engedélyezte, hogy a VIII. ICES-területen halásszon, a Tanács egy a magánszemélyek számára jogot keletkeztető jogszabály kellően egyértelmű megsértését követte el.

38 Ami először is a jogszabály kellően egyértelmű megsértését illeti, a felperesek emlékeztetnek arra, hogy ebben a tekintetben a döntő kritérium az érintett közösségi intézmény mérlegelési jogköre korlátainak nyilvánvaló és súlyos megsértése. Amennyiben a szóban forgó intézmény csak jelentősen csökkentett mérlegelési jogkörrel bír, vagy azzal egyáltalán nem rendelkezik, a közösségi jog egyszerű megsértése elegendő lehet egy kellően egyértelmű jogsértés megállapításához. (a Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 34. pontban] 41. és 42. pontja és a Bizottság kontra Camar és Tico ítélet [hivatkozás a 34. pontban] 53. pontja).

39 A jelen esetben a felperesek rámutatnak, hogy a megsemmisített rendelkezések elfogadásával a Tanács megsértette, ahogyan az a 2002. április 18-i ítéletből kitűnik, a 3760/92 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének ii) pontjában és a csatlakozási okmány 161. cikke (1) bekezdésének f) pontjában előírt viszonylagos stabilitás elvét. Egyebekben a felperesek úgy vélik, hogy a Tanács egyrészt megsértette a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvét, mivel a VIII. ICES-területen szardellahalászatra jogosult spanyol flotta helyzetét egy olyan közösségi intézmény eljárása módosította, amely ilyen módosításhoz nem rendelkezett hatáskörrel, és amely eltérően járt el az olyan nemzetközi szerződés módosítására előírtaktól, mint a

csatlakozási okmány, másrészt visszaélt a hatáskörével azáltal, hogy a TAC-ot anélkül növelte meg a VIII. ICES-területen, hogy a 3760/92 rendeletben előírt új, tudományos és technikai adatok alapján új TAC-ot állapított volna meg, és megkerülte az erre előírt eljárásokat, amelyek a csatlakozási okmány módosítását szükségképpen megkövetelték.

40 A felperesek szerint az e jogsértések miatt elszenvedett kár a hatályban lévő jogszabályok által a halászati lehetőségekre előírt korlátok be nem tartásának az eredménye. Ezek a korlátok egyértelműek és pontosak, és egyáltalán nem hagynak a Tanács számára mérlegelési lehetőséget. Az első korlát olyan intézkedések elfogadásának szükségességéből állt, amelyeknek nem célja egy nemzetközi szerződéssel – a jelen esetben a csatlakozási okmánnyal – teremtett jogi helyzet, azaz azon tény módosítása, hogy a Spanyol Királyságnak a szardella TAC-ja vonatkozásában 90%-ra van joga a VIII. ICES-területen. A második korlát a 685/95 rendelet IV. melléklete 1. pontja 1.1. alpontja második bekezdésének i) alpontjából és a 3760/92 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének ii) alpontjából következik, amely nem ad a Bizottságnak semmilyen döntési hatáskört a kvóta cseréjének engedélyezésére, mivel az engedély az e rendelkezésekben meghatározott feltételek – azaz a közös TAC meghatározása és az érintett államok kérelme – teljesülésétől függ. E körülmények között nehéz arra az álláspontra helyezkedni, hogy a Tanács mérlegelési jogkörrel rendelkezett.

41 Ebben a vonatkozásban a felperesek kifejtik, hogy nem vitatják sem a Tanács azon hatáskörének gyakorlását, hogy a TAC-ot területenként meghatározza, sem azt a hatáskörét, hogy a különböző területek kezelését egyesítse, és közös TAC-ot határozzon meg, sőt azt sem, hogy absztrakt módon kvóták átruházását engedélyezze. Ami a jelen esetben az ügy tárgya, az az a mód, ahogy konkrétan a Francia Köztársaság és Portugál Köztársaság közötti kvótaátruházás engedélyezésre került, jóllehet a viszonylagos stabilitás elve mindenféle mérlegelési jogkört kizár.

42 A felperesek szerint a Tanács nem rendelkezett a Spanyol Királyság számára engedélyezett szardellakvóta módosítására széles mérlegelési jogkörrel, és állításával ellentétben nem követelhető meg, hogy a sérelem ezenkívül nyilvánvaló és súlyos legyen.

43 Először a szabály érthetőségi és pontossági foka esetében a felperesek úgy vélik, hogy nem helytálló állítólagos eltérésre hivatkozni az 1999. október 5-i ítélet és a 2002. április 18-i ítélet között, mivel a megsemmisített rendelkezések teljesen egyértelműek.

44 Ezt követően a Tanács által elkövetett jogi tévedés állítólagos kimenthetősége tekintetében a felperesek hangsúlyozzák, hogy az 1999. október 5-i ítélet szóban forgó rendelkezései nem a megsemmisített rendelkezések. Az első ítélet tárgyát képező 685/95 rendelet valóban nem tartalmazta a kvótaátruházás rendszerének a második keresetben megvizsgált teljes szabályozását, mivel a jogellenesnek nyilvánított kvótacsere feltételezte, hogy fennáll a Portugál Köztársaság halászati joga a VIII. ICES-területen. Ezt a halászati jogot azonban csak a megsemmisített rendelkezések vezették be. Nincs tehát szó valamely hasonló rendelkezés eltérő bírói értelmezéséről. A felperesek szerint az 1999. október 5-i ítélet 51. és 52. pontjában ezzel ellenkezőleg megerősíti azt a tényt, hogy nem lehet jogszerű az olyan átruházás, amely nem tartja tiszteletben a részek teljes egyensúlyát, azaz a viszonylagos stabilitás elve alapján alkalmazott területenkénti kvótákat. A 2002. április 18-i ítélet 45. pontjában a Bíróság pontosan a nemzeti kvóták betartásának kötelező jellegét erősítette meg, amely a különböző területek közötti átruházás egyik feltétele. Kimenthetetlen hibának minősül, hogy a Tanács anélkül engedélyezte a szardellakvóták átruházását a VIII. ICES-területen a Portugál Köztársaság és a Francia Köztársaság között, hogy előzetesen az érintett területen meghatároztak volna egy közös TAC-ot, mivel erre a Tanács által elfogadott szabályozás megsértésével került sor.

45 Végül a jogsértés szándékos jellegét illetően a felperesek úgy vélik, hogy a Tanács teljesen tudatában volt annak a ténynek, hogy egy jogi fikcióhoz folyamodott annak érdekében, hogy a Spanyol Királyságot megfossza a VIII. ICES-területen a halászati lehetőségek 90%-ával megegyező szardellakvótához való jogától, mivel ahogyan a 2002. április 18-i ítélet 36. pontjából és az 1999. október 5-i ítélet 25. pontjából kitűnik, a Tanács maga állapítja meg, hogy nem tudta jogszerűen módosítani a kvóták felosztását anélkül, hogy előzetesen megszerezte volna a Spanyol Királyság szardellakvótájáról való lemondását, vagy hogy ennek hiányában igazolta volna a TAC jelentős növelését, amely arányaiban azon szardellahalászati lehetőségek tízszeresének felelt meg, amelyet a Francia Köztársaság részére javasolt a VIII. ICES-területen.

46 Következésképpen a Tanács azáltal, hogy elfogadta a szóban forgó jogellenes rendelkezéseket, a közösségi jog kellően egyértelmű megsértését követte el.

47 A Bizottság azon érvét illetően, amely szerint a Bíróság 2002. április 18-i ítéletében nem határozott a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvéről, a felperesek azt állítják, hogy joguk van bármilyen olyan jogi érvre hivatkozni, amely az állításaik alátámasztására megfelelőnek tűnik, akár elfogadta azt a Bíróság a megsemmisítés iránti kereset keretében, akár nem. Véleményük szerint a megsemmisítés iránti kereset független a felelősség megállapítása iránti keresettől, mivel az egyetlen kapcsolat a Spanyol Királyság által benyújtott megsemmisítés iránti kereset és a jelen eljárás között az a tény, hogy az első kereset alapján hozott határozat a Tanács jogellenes eljárása kérdésében döntött, így a Közösség felelősségének megállapításához megkövetelt egyik feltételt teljesültnek kell tekinteni.

48 A Bizottság azon érve esetében, amely szerint a Tanács által elfogadott, a TAC-ot meghatározó rendeleteknek éves jellegük van, és jogszerűen változhatnak évről évre úgy, hogy a jogbiztonság és a bizalomvédelem elve nem került megsértésre, a felperesek előterjesztik, hogy ezen eljárás tárgya a TAC meghatározását követően a tagállamokhoz tartozó kvóták felosztása, amelynek minden esetben és minden olyan évben, amikor jogellenes átruházást engedélyeztek a VIII. ICES-területen 90/10 aránynak kellene lennie a Spanyol Királyságnak és a Francia Köztársaságnak kiosztott kvóta között, ez azonban nem így történt.

49 Másodszor a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabályok megsértését illetően a felperesek elsőként azt állítják, hogy a viszonylagos stabilitás elve, amelyet a Tanács a 2002. április 18-i ítélettel megsemmisített rendelkezésekben sértett meg, magasabb rendű jogi szabálynak minősül.

50 A felperesek szerint a csatlakozási okmány 161. cikke (1) bekezdésének f) pontja a közös halászati politika egyik alapelvét tartalmazza. Egyébként azok a rendeletek, amelyeknek a rendelkezéseit megsemmisítették, a 3760/92 és a 685/95 rendeletek éves végrehajtási okmányainak minősülnek. Ennélfogva, jóllehet ugyanolyan szintű szabályokról van szó, az említett rendeleteknek – céljukban és tartalmukban – be kellett tartani az ez utóbbi rendeletekben felállított elveket, amelyek meghatározzák az eredeti jogban, különösen az EK 33. cikkben rögzített célokat.

51 Ebben a tekintetben a felperesek kifejtik, hogy a Tanács által említett halászati jogok átruházásának lehetősége szintén a viszonylagos stabilitás elvének végrehajtásából következik. Mindenesetre a jelen esetben a kvóták előzetes felosztásáról van szó. Ahogyan a 2002. április 18-i ítélet 47. pontjából következik, a halászati lehetőségek cseréje előfeltételezi, hogy ezeket előzetesen a viszonylagos stabilitás elvének megfelelően engedélyezték, és azokhoz az érintett tagállamok kérelme szükséges. A Bíróság egyébként azáltal, hogy megsemmisítette az előtte megtámadott rendelkezéseket, elismerte, hogy a viszonylagos stabilitás elve magasabb rendű jogi szabály.

52 Ezt követően a felperesek előterjesztik, hogy a csatlakozási okmány, mivel a Spanyol Királyságnak juttatja a VIII. ICES-területen kifogott szardella 90%-át, a viszonylagos stabilitás elve, amely e rész fenntartására vonatkozó kiegészítő biztosítékokat kínál, valamint a 3760/92 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének ii) pontjában a Tanács számára előírt korlátok, azaz az érintett tagállam kérelmének megléte, és a 685/95 rendelet IV. melléklete 1. pontja 1.1. alpontja második bekezdésének i) alpontjában előírt korlátok, azaz az egységes TAC rögzítése, olyan jogokat teremtenek, amelyeknek ők maguk a jogosultjai, vagy legalábbis az ilyen jogok jogos várományosai. Ugyanis, ha a szardella TAC-jának 90%-os kvótája a vitatott területen a Spanyol Királysághoz kerül, e faj halászati jogának jogosultjai ezen a területen azok a gazdasági szereplők, akik a kifogásokat végzik, a jelen esetben a felperesek és más olyan vállalkozások, amelyek halászatra jogosult hajótulajdonosok.

53 Ebben a vonatkozásban először a felperesek rámutatnak arra, hogy a 3760/92 rendelet tizenkettedik és tizennegyedik preambulumbekezdése szerint a kvótákat a

hagyományos halászati tevékenység jelentősége alapján, azon régiók különleges szükségletei alapján, amelynek lakossága különösen függ a halászattól és a kapcsolódó iparágaktól, valamint az állomány átmeneti biológiai helyzete alapján osztják fel; ez bizonyítja, hogy a VIII. ICES-területen működésre jogosult gazdasági szereplők különleges helyzetét, valamint a jogaikat figyelembe vették a szardella TAC-jának az említett területen való meghatározása során.

54 A felperesek álláspontja szerint a viszonylagos stabilitás elvéből következő jog vagy jogos elvárás elismerése a felperesek javára a szabály *ratio legis*-ével egyedül összeegyeztethető értelmezés, azaz a szóban forgó népesség életszínvonalának fenntartása és nem az államok jogi örökségének „gazdagítása" egy olyan jog – a jelen esetben a halászati lehetőségek jogának – részükre való elismerése által, amelynek gazdasági értéke vitathatatlan. Következésképpen a tagállam csak fiduciárius címen rendelkezik a viszonylagos stabilitás elve alapján juttatott szardellahalászati lehetőségekkel, amely a csatlakozási okmányban kvóta formájában szerepel, mivel a Gascogne-öböl vizein a spanyol flotta szardella halászhajói, amelyek a vonatkozó jegyzékbe feljegyzésre kerültek, és a tevékenységüket jogosultak ott kifejteni, a szóban forgó halászati lehetőségek valódi gazdasági haszonélvezői.

55 A Bizottság azon érvét illetően, amely szerint az Elsőfokú Bíróság már úgy határozott a T-196/99. sz., Area Cova konta Bizottság és Tanács ügyben 2001. december 6-án hozott ítéletében (EBHT 2001., II-3597. o.), hogy a viszonylagos stabilitás elve nem vonatkozhat a magánszemélyek alanyi jogaira, amelyek megsértése létrehozná a kártérítés jogát, a felperesek előterjesztik, hogy a Bizottság által idézett mondat egy *obiter dictum* érvelés, amelyet az Elsőfokú Bíróság olyan összefüggésben használt, amelyben a viszonylagos stabilitás elvének alkalmazása nem szerepelt. Az ilyen nyilatkozat nem minősül az ítélet *ratio decidendi*-jének, és következésképpen a benne szereplő állítás semmi esetre sem tekinthető úgy, mint amely ítélkezési gyakorlat érvényével rendelkezik a Bizottság által elérni kívánt célokra.

56 A felperesek ezenkívül emlékeztetnek arra, hogy az Elsőfokú Bíróság egyértelműen megállapította, hogy az érdekeltek, amennyiben úgy vélik, hogy valamely olyan

káresemény áldozatai, amely közvetlenül a 2742/1999 rendelet I D. melléklete kilencedik rovatából következik, mindenképpen felhívhatják ezt a rendelkezést az EK 235. cikkben és az EK 288. cikkben előírt szerződésen kívüli felelősség megállapítása iránti eljárás keretében (a 2001. szeptember 19-i végzés 85. pontja).

57 A felperesek állítása szerint a Bizottság feltevésének elfogadása esetén a hatékony bírósági jogvédelemhez való jog szenvedne sérelmet. A Tanács tiltott jogi aktusa ugyanis szankció nélkül maradna, mivel a szóban forgó károk nem állíthatók helyre, hiszen az állam nem kérhet kártalanítást. A felperes hajótulajdonosokat megfosztanák attól a halászati jogtól, vagy legalábbis az ilyen joghoz fűződő jogos elvárástól, amelyet maga a közösségi jog ismer el számukra és ebből következően azoktól a fogásoktól, amelyekhez e jog gyakorlása vezetett volna, és amelyeket ugyanakkor az átruházás kedvezményezett flottája valósított meg. A halászati lehetőségek tényleges kiosztása a kvóták cseréjét követően szankció nélkül megtörténhetne a csatlakozási okmány 161. cikke (1) bekezdése f) pontjának megsértésével.

58 Másodszor a felperesek emlékeztetnek arra, hogy az EK 33. cikk értelmében a közös agrárpolitika egyik célkitűzése a mezőgazdasági népesség megfelelő életszínvonalának biztosítása, különösen a mezőgazdaságban dolgozók egy főre jutó jövedelmének növelésével. E célkitűzés elérésére tekintettel a kvóták célja, hogy valamennyi tagállamnak biztosítsanak egy részt a közösségi TAC-ból a fent hivatkozott kritériumok alapján. A felperesek hangsúlyozzák azonban, hogy csak a valamely tagállam zászlója alatt hajózó vagy valamely tagállamban nyilvántartott halászhajók azok, amelyek halászhatnak az említett tagállamnak engedélyezett kvótából (a Bíróság C-216/87. sz. Jaderow-ügyben 1989. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 1989., I-4509. o.] 16. pontja).

59 Harmadszor a felperesek hangsúlyozzák, hogy a 3/2001. spanyol törvény értelmében egyrészt a halászati lehetőségeknek a hajók közötti felosztása a fogások mennyiségében konkretizálódhat, és a történelmileg gyakorolt halászati tevékenység alapján valósulhat meg, másrészt a halászati lehetőségeknek az Európai Unió vagy a

nemzetközi szerződések által előírt kiigazításának vagy csökkentésének arányos hatással kell lennie minden hajóra a méltányosság elvének megfelelően úgy, hogy valamennyi piaci szereplő viszonylagos helyzete fennmaradjon. Ebből következik, hogy a Spanyol Királyságnak engedélyezett szardellakvóta csökkentésének negatív hatása volt a felperesek szerzett jogaira.

60 A Bizottság által támogatott Tanács előterjeszti, hogy a kártérítési jog közösségi jog általi elismerésének első feltétele nem teljesül, mivel egyrészt a Tanács által megsértett jogszabályoknak nem volt céljuk az, hogy magánszemélyek számára jogokat keletkeztessenek, másrészt ezek a jogsértések nem kellően egyértelműek.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

61 Ahogyan az a fenti 34. pontban kiemelésre került, a kártérítéshez való jog közösségi jogi elismerésének első feltétele valamely olyan jogszabálynak az érintett közösségi intézmény általi megsértése, amelynek célja a magánszemélyek számára jogok keletkeztetése, és amely megsértése kellően egyértelmű.

62 E körülmények között ezt követően meg kell vizsgálni, hogy a Tanács azáltal, hogy kifejtette a felrótt magatartást, megsértett-e jogszabályt, és amennyiben igen, e szabály célja magánszemélyek számára jogok keletkeztetése-e, és azok megsértése kellően egyértelmű-e.

A Tanácsnak felrótt magatartás jogellenességéről

63 Bevezetésként pontosan meg kell határozni a Tanács azon magatartását, amelynek a jogellenességét a felperesek állítják.

64 Az nem vitatott, hogy az első keresettel a felperesek el akarják érni azon kár megtérítését, amelyet számukra azok a megsemmisített rendelkezések okoztak, amelyekkel a Tanács felhatalmazta a Portugál Köztársaságot az 1996–2001. időszakra, hogy a szardellakvótájának egy részét a Francia Köztársaság felségterülete vagy joghatósága alá tartozó, VIII. ICES-terület vizein halássza. Ezt a Portugál Köztársaságnak a VIII. ICES-területre adott halászati engedélyt nyilvánította a Bíróság jogellenesnek a 2002. április 18-i ítéletében.

65 Emlékeztetni kell arra, hogy a megsemmisített rendelkezések a 685/95 rendelet IV. mellékletének 1. pontja 1.1. alpontja második bekezdése i) pontjának végrehajtását célozzák, amelynek értelmében a halászati lehetőségek cseréjére vonatkozó, az 1995 és 2002 közötti időszakban hallgatólagosan megújítható megállapodás keretében a Portugál Köztársaság átengedte a Francia Köztársaságnak a halászati lehetőségének 80%-át a IX. ICES-területen abból a célból, hogy ezt a mennyiséget kizárólag a Franciaország felségterületéhez vagy joghatósága alá tartozó vizeken lehessen lehalászni a VIII. ICES-területen. Mivel a Portugál Köztársaság nem rendelkezik halászati joggal a VIII. ICES-területen, a megsemmisített rendelkezések célja ilyen jogok megteremtése volt.

66 Hangsúlyozni kell, hogy jóllehet a 2002. április 18-i ítéletben a Bíróság megsemmisítette a Tanács által a Portugál Köztársaságnak adott felhatalmazást arra, hogy szardellakvótájának egy részét a VIII. ICES-területen halássza le, azonban nem határozott a Portugál Köztársaságnak a VIII. ICES-területen a szardellahalászati lehetőségeinek a Francia Köztársaság számára való átruházása jogszerűségéről, mivel erről az átruházásról az 1999. október 5-i ítéletében határozott.

67 Ebben az ítéletben ugyanis a Bíróság elutasította a Spanyol Királyság által ezen átruházást előíró rendelkezéssel – azaz a 685/95 rendelet IV. melléklete 1. pontja 1.1. alpontja második bekezdésének i) pontjával – szemben előterjesztett megsemmisítési jogalapokat. E rendelkezésnek a közösségi joggal való összeegyeztethetőségéről az 1999. október 5-i ítélet végérvényesen határozott, amely ezen a ponton a *res iudicata* hatályával rendelkezik (lásd ebben az értelemben Alber főtanácsnoknak a 2002. április 18-i ítélethez kapcsolódó indítványa [EBHT 2002., I-3441. o.] 47. és 79. pontját).

68 Meg kell azonban vizsgálni, hogy a Portugál Köztársaság számára arra adott jogellenes felhatalmazás, hogy a szardellakvótájának egy részét a VIII. ICES-területen halássza le, kártérítés megalapozására alkalmas magatartásnak minősül-e. Ebben a tekintetben a felperesek előterjesztik, hogy a Tanács magatartása, amely a kárukat okozta, megsértette a viszonylagos stabilitás elvét, a csatlakozási okmányt, a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét, továbbá ez a magatartás hatáskörrel való visszaélésnek minősül.

– A viszonylagos stabilitás elvének megsértéséről

69 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2002. április 18-i ítéletével a Bíróság úgy határozott, hogy mivel a megsemmisített rendelkezésekkel engedélyezte a Portugál Köztársaságnak, hogy 1996 és 2001 között a VIII. ICES-területen halássza le a szardellakvótájának egy részét, a Tanács megsértette a viszonylagos stabilitás elvét, mivel Spanyolország nem kapta meg a halászati lehetőségek 90%-át, amelyet a VIII. ICES-területen osztottak ki számára.

– A felperesek által állított más jogsértésekről

70 A felperesek előterjesztik, hogy a Tanácsnak felrótt magatartás megsértette a viszonylagos stabilitás elvén kívül a csatlakozási okmányt, a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét is, továbbá ez a magatartás hatáskörrel való visszaélésnek minősül.

71 Igaz, hogy a 2002. április 18-i ítéletében a Bíróság nem állapította meg, hogy a Tanács elkövette a fent hivatkozott jogsértéseket és visszaéléseket.

72 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kártérítés iránti kereset független a megsemmisítés iránti keresettől (a Bíróság C-257/93. sz., Van Parijs és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 1993. június 21-én hozott végzésének [EBHT 1993., I-3335. o.] 14. és 15. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-20/94. sz., Hartmann kontra Tanács és Bizottság ügyben 1997. április 16-án hozott ítéletének [EBHT 1997., II-595. o.] 115. pontja), mivel a kártérítés iránti kereset benyújtásához szükségtelen megsemmisíteni vagy érvénytelennek nyilvánítani kárt okozó jogi aktust.

73 A kártérítéshez való jog fennállása a közösségi jog értelmében az állítólagos jogsértések természetétől függ, mivel az EK 288. cikk második bekezdésének alkalmazása megköveteli, hogy az állítólagos jogsértés kellően egyértelmű legyen, és hogy a megsértett jogszabály a magánszemélyek számára keletkeztessen jogokat.

74 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy a Tanácsnak felrótt magatartás a viszonylagos stabilitás elvén kívül megsértette-e a csatlakozási okmányt, a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét, és hogy ez a magatartás hatáskörrel való visszaélésnek minősül-e.

75 Először meg kell állapítani, hogy a csatlakozási okmány megsértése akkor bizonyított, ha a Tanács azáltal, hogy a Portugál Köztársaságnak engedélyezte, hogy a szardellakvótájának egy részét a VIII. ICES-területen halássza le – mint ahogy a Bíróság a 2002. április 18-i ítéletének 42. pontjában megállapította -, megfosztotta a Spanyol Királyságot a számára kiosztott szardella TAC halászati lehetőségének 90%-tól a VIII. ICES-területen. Az említett területen a szardella TAC halászati lehetőségei 90%-ának a Spanyol Királyság részére való kiosztását ugyanis a csatlakozási okmány 161. cikke (1) bekezdésének f) pontja írja elő.

76 A jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének esetében az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor azt állapítja meg, hogy azok megsértése nem bizonyított. A felperesek feltevése azon a premisszán alapul, amely szerint a Tanács jogszerűen egyáltalán nem hatalmazhatta fel a Portugál Köztársaságot a VIII. ICES-területen a szardellahalászatra. Ez a premissza azonban hibás. Ebben a tekintetben emlékeztetni kell, hogy a 2002. április 18-i ítéletében a Bíróság megállapította:

„ 44. A megtámadott rendelkezéseket nem lehet igazolni a 685/95 rendelet 11. cikkének (1) bekezdésével együttes olvasatban a IV. melléklete 1. pontja 1.1. alpontja második bekezdésének i) pontjával, mivel ez utóbbi rendelkezés előírja, hogy miután a VIII. és IX. ICES-terület esetében meghatározásra kerül a szardellára vonatkozó közös TAC, Portugália halászati lehetőségének 80%-át minden évben átruházza Franciaországra, és ezeket kizárólag a Franciaország felségterületéhez vagy joghatósága alá tartozó vizeken lehet lehalászni.

45 Pontatlannak tűnik az az [1999. október 5-i ítélet] 51. és 52. pontjában szereplő megállapítás, amely szerint a Portugál Köztársaság halászati lehetőségeinek a Francia Köztársaságra való átruházását a VIII. és IX. ICES-területre vonatkozó közös TAC keretében végezték el. Ahhoz, hogy a VIII. és IX. ICES-területre megállapított, a szardellára vonatkozó közös TAC meghatározási feltétele – amelytől a 685/95 rendelet IV. melléklete 1. pontja 1.1. alpontja második bekezdésének i) pontja függővé teszi a halászati lehetőségek Portugál Köztársaság és Francia Köztársaság közötti cseréjét – teljesüljön, a Tanácsnak meg kellett volna meghatároznia a szardellára vonatkozó egységes TAC-ot a VIII., IX. és X. ICES-terület és a 34.1.1 CECAF-terület esetében, amelyet nem tett meg, amint azt irataiban is elismeri. A két külön TAC állítólagos közös kezelése, amelyre a Tanács hivatkozik, nem teljesítheti ezt a feltételt. Ráadásul a jelen esetben nem vitatott, hogy a két TAC két, biológiailag különböző állományra vonatkozik.

[...]

47 A megtámadott rendelkezések nem igazolhatóak a 3760/92 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének ii) pontja és a 9. cikkének (1) bekezdése alapján sem, amelyek a kvóták cseréjére vonatkozó megállapodások megkötéséről rendelkeznek. A 8. cikk (4) bekezdésének ii) pontja ugyanis kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a közvetlenül érintett tagállamok kérelme szükséges ahhoz, hogy a Tanács egy ilyen cserét figyelembe vehessen. A jelen esetben a Spanyol Királyság nem nyújtott be ilyen kérelmet, jóllehet közvetlenül érintett, mivel a kvóták cseréjének következményeként a szardellahalászati lehetőségek növekedtek a VIII. ICES-területen. A 9. cikk (1) bekezdése esetében meg kell állapítani, hogy a halászati lehetőségek cseréje, ahogy ez a cikk előírja, előfeltételezi, hogy azokat a viszonylagos stabilitás elvének megfelelően előzetesen kiosszák. Ez azonban nem így történt az 1996–2001. években, ahogy az a jelen ítélet 42. pontjából kitűnik."

77 Ebből következik, hogy a Tanács elvileg jogosult volt a 685/95 rendelet IV. melléklete 1. pontja 1.1. alpontja második bekezdésének i) pontja értelmében és a 3760/92 rendelet 8. cikke (4) bekezdése ii) pontja értelmében engedélyezni a Portugál Köztársaságnak a VIII. ICES-területen a szardellahalászatot vagy azért, mert a szardellára vonatkozó közös TAC meghatározásra került a VIII. ICES-területen és a IX. ICES-területen, vagy azért, mert minden közvetlenül érintett tagállam kérelmezte azt.

78 Következésképpen a felperesek nem állíthatták, hogy a megsemmisített rendelkezések megsértették a jogbiztonság elvét, mivel az alkalmazandó szabályozási keret elvileg felhatalmazta a Tanácsot azok elfogadására. Ugyanezen indokból a felpereseknek nem volt indokuk jogos feltevéssel élni a fennálló helyzet fenntartásával kapcsolatban, mivel ezt a Tanács mérlegelési jogkörében módosíthatta, különösen egy olyan területen, mint a közös agrárpolitika, amelynek keretében az intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek (lásd ebben az értelemben az Area Cova és társai kontra Tanács ítélet [hivatkozás az 55. pontban] 122. pontját).

79 Végül az állítólagos a hatáskörrel való visszaélés esetében emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint valamely jogi aktus csak akkor szenved a hatáskörrel való visszaélés hibájában, ha objektív, releváns és egyező jelek alapján úgy tűnik, hogy kizárólagosan vagy legalábbis főleg abból a célból hozták, hogy más célt érjenek el, mint amelyre az alperes intézmény hivatkozik, vagy megkerüljék a Szerződés által kifejezetten előírt eljárást (a Rica Foods és Free Trade Foods kontra Bizottság ítélet [hivatkozás a 34. pontban] 200. pontja).

80 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a felperesek nem terjesztettek elő semmilyen olyan bizonyítékot, amelyből az következne, hogy a megsemmisített rendelkezéseket nem a „szardellahalászati lehetőségek jobb kihasználásának biztosítása" céljából fogadták el, ahogy a 746/95 rendelet negyedik preambulumbekezdése azt előírja.

81 E megfontolások összességéből következik, hogy a Tanácsnak felrótt magatartás jogellenes, mivel megsérti a viszonylagos stabilitás elvét és a csatlakozási okmányt.

82 E körülmények között ezt követően meg kell vizsgálni, hogy a Tanács által megsértett jogszabályoknak célja-e, hogy magánszemélyek számára jogokat keletkeztessenek, vagy adott esetben, hogy ezek a jogsértések kellően egyértelműek-e.

A magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály fennállásáról

83 Az ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelőssége fennálljon, a felrótt jogellenességnek a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály megsértésére kell vonatkoznia (a Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ítélet [hivatkozás 34. pontban] 42. pontja és a Bizottság kontra Camar és Tico ítélet [hivatkozás 34. pontban] 53. pontja).

84 Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy a viszonylagos stabilitás elve és a csatlakozási okmány 161. cikke (1) bekezdésének f) pontja milyen mértékben tekinthetőek magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabályoknak.

85 Ebben a tekintetben meg kell jegyezni először, hogy a Tanács állításával ellentétben nincs jelentősége annak, hogy a megsértett szabály magasabb rendű jogi szabálynak minősül-e, vagy sem (lásd ebben az értelemben a Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ítélet [hivatkozás 34. pontban] 41., 42. és 62. pontját. A feleknek ebben a kérdésben előterjesztett érvei ennélfogva irrelevánsak.

86 Ezt követően jelezni kell, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint valamely jogszabálynak abban az esetben az a célja, hogy magánszemélyek számára jogokat keletkeztessen, ha a jogsértés olyan jogokat keletkeztető rendelkezésre vonatkozik, amelyeket a nemzeti bíróságoknak védelemben kell részesíteniük, mivel az közvetlen hatállyal rendelkezik (a Bíróság C-46/93. és C-48/93. sz., Brasserie du pêcheur és Factortame egyesített ügyekben 1996. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-1029. o.] 54.pontja), amely olyan előnyt hoz létre, amelyet szerzett jognak lehet minősíteni (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-113/96. sz., Dubois et Fils kontra Tanács és Bizottság ügyben a 1998. január 29-én hozott ítéletének [EBHT 1988., II-125. o.] 63–65. pontját), amelynek célja a magánszemélyek érdekeinek védelme (a Bíróság 83/76., 94/76., 4/77., 15/77. és 40/77. sz., HNL és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 1978. május 25-én hozott ítéletének [EBHT 1978., 1209. o.] 5. pontja, vagy amely a magánszemélyek számára olyan jogokat keletkeztet, amelynek a tartalma kellően azonosítható (a Bíróság C-178/94., C-179/94., C-188/94–C-190/94. sz., Dillenkofer és társai egyesített ügyekben 1996.október 8-án hozott ítéletének [EBHT 1996., I-4845. o.] 22. pontja).

87 Emlékeztetni kell arra, hogy a 3760/92 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének i) és ii) pontjai szerint a Tanács úgy osztja fel a halászati lehetőségeket a tagállamok között, hogy valamennyi tagállam számára biztosítsa a halászati tevékenység viszonylagos stabilitását minden érintett állomány vonatkozásában. Ezen elv alapján a csatlakozási okmány 161. cikke (1) bekezdésének f) pontja a VIII. ICES-területen a szardellára vonatkozó TAC 90%-át a Spanyol Királyságnak, a fennmaradó 10%-ot Franciaországnak osztotta ki. Ezt a felosztást sértette meg a Tanács megsemmisített rendelkezések elfogadásával, mivel ezeknek az volt az eredménye, hogy a Spanyol Királyság nem részesült a szardellahalászati lehetőségek 90%-ból az említett területen.

88 Ebben a tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az Area Cova és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet [hivatkozás az 55. pontban] 152. pontjában az Elsőfokú Bíróság már úgy határozott, hogy a viszonylagos stabilitás elvének csak a tagállamok közötti viszonyok képezik tárgyát, az nem keletkeztethet olyan alanyi jogokat a magánszemélyek számára, amelyek megsértése kártérítéshez való jogot keletkeztetne az EK 288. cikk második bekezdése alapján.

89 A viszonylagos stabilitás elve ugyanis a közösségi halászati lehetőségek tagállamok közötti felosztásának egyik kritériumát tükrözi a tagállamok számára kiosztott kvóták formájában. Ahogy a Bíróság azt meghatározta (a Bíróság C-63/90. és C-67/90. sz., Portugália és Spanyolország kontra Tanács egyesített ügyekben 1992. október 13-án hozott ítéletének [EBHT 1992., I-5073. o.] 28. pontja), a viszonylagos stabilitás elve ennélfogva nem nyújt a halászok számára meghatározott halmennyiség kifogására vonatkozó semmilyen biztosítékot, mivel a viszonylagos stabilitás követelményét úgy kell értelmezni, hogy az mindössze az ebben a felosztásban minden tagállam számára meghatározott százalék fenntartásához való jogot keletkeztet.

90 Ezenkívül hangsúlyozni kell azt is, hogy a 3760/92 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok egymás között részben vagy egészben kicserélhetik a nekik kiosztott halászati lehetőségeket, ahogyan a jelen ügy tényállása mutatja. Az ilyen csere megvalósításánál követendő eljárás sem tárt fel olyan tényeket, amelyek lehetővé teszik az arra való következtetést, hogy fennálltak volna olyan jogok, amelyek az engedményező tagállam halászait illették volna.

91 Ahogyan az Elsőfokú Bíróság a 2001. szeptember 19-i végzésének 54. pontjában rámutatott, a csatlakozási okmány 161. cikke (1) bekezdése f) pontjának egyetlen célja a szardellakvóta felosztásának előírása a VIII. ICES-területen, és az nem tartalmaz semmilyen hivatkozást a két ország azon szardellahalászainak helyzetére, akik ezen a területen halászhatnak, még kevésbé a Tanács azon kötelezettségére, hogy vegye figyelembe a halászok különleges helyzetét, amikor engedélyezi a szardellakvótának valamely szomszédos területről erre a területre való áthelyezését.

92 Ebből következik, hogy a viszonylagos stabilitás elve alapján a VIII. ICES-területen a szardellára vonatkozó TAC 90%-os mértéke egy részének a Spanyol Királyság részére való juttatása önmagában nem keletkeztet a spanyol halászok számára semmilyen jogot a szardellahalászatra ezen a területen, mivel az ilyen esetleges halászati lehetőségek kizárólag azokból a nemzeti jogszabályokból következnek, amelyek a szardellahalászat gyakorlását határozzák meg a VIII. ICES-területen.

93 E körülmények között úgy tekinthető, hogy a viszonylagos stabilitás elve és a csatlakozási okmány 161. cikke (1) bekezdésének f) pontja kellő pontossággal azonosítja az államokat, mint a halászati jogok jogosultjait, és úgy határozza meg e jogok tartalmát, hogy az említett jogszabályoknak nem célja a magánszemélyek számára jogok keletkeztetése a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében.

94 Bizonyára – ahogyan a felperesek előterjesztik – a 3760/92 rendelet tizenharmadik preambulumbekezdése szerint az említett rendelettel előírt viszonylagos stabilitás elvének figyelembe kell vennie azoknak a régióknak a helyzetét, amelyek lakossága különösen függ a halászattól és a kapcsolódó tevékenységektől. Ahogyan a Bíróság kimondta, a halászati kvóták rendeltetése biztosítani valamennyi tagállamnak a közösségi TAC-ok egy részét, amelyeket lényegében azon fogások alapján határoznak meg, amelyből e tagállam hagyományos halászati tevékenysége, a halászattól és a kapcsolódó iparágaktól függő helyi népessége a kvótarendszer bevezetése előtt részesült (a Bíróság C-4/96. sz., NIFPO és Northern Ireland Fishermen's Federation ügyben 1998. február 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-681. o.] 47. pontja; lásd még a 170/83 rendeletet illetően a Bíróság C-3/87. sz. Agegate-ügyben 1989. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 1989., I-4459. o.] 24. pontját és a Jaderow-ítélet [hivatkozás az 58. pontban] 23. pontját).

95 A Bíróság ebből következően úgy véli, hogy a Tanácsra hárul – a halászati lehetőségeknek a tagállamok közötti felosztása során – minden egyes állomány vonatkozásában azon érdekek összeegyeztetése, amelyet minden egyes tagállam képvisel a hagyományos halászati tevékenysége, a halászattól függő lakossága és helyi ipara esetében (a NIFPO és Northern Ireland Fishermen's Federation ítélet [hivatkozás a 94. pontban] 48. pontja).

96 Rá kell mutatni azonban, hogy az Area Cova és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet [hivatkozás az 55. pontban] 153. pontjában az Elsőfokú Bíróság szintén úgy határozott, hogy a hagyományos halászati jogokat az állam javára szerzik meg a magánhajó-tulajdonosok kizárásával, oly módon, hogy azok nem hivatkozhatnak olyan alanyi jogra, amelynek a megsértése az EK 288. cikk második bekezdése alapján kártérítéshez való jogot keletkeztetne számukra.

97 Ebből következik, hogy a viszonylagos stabilitás elve és a csatlakozási okmány 161. cikke (1) bekezdése f) pontjának nem célja az, hogy a magánszemélyek számára jogokat keletkeztessen a hivatkozott joggyakorlat értelmében. Következésképpen anélkül, hogy szükség volna annak vizsgálatára, hogy e szabályokat a Tanács kellően egyértelműen megsértette-e, arra kell következtetni, hogy a kártérítéshez való jognak a közösségi jog általi elismerésére vonatkozó első feltétel a jelen esetben nem teljesült.

2. *Az állítólagos kárról*

A felek érvei

98 A felek előterjesztik, hogy a Tanácsnak felrótt jogellenesség négyféle kárt okozott számukra.

99 Először a felperesek rámutatnak, hogy a megsemmisített rendelkezések közvetlen következményeként a Gascogne-öböl spanyol flottáját megfosztotta a fogások 90%-ának a halászati jogától az „új TAC-ban", amelyet a VIII. ICES-területen minden gazdasági évben hivatalosan jóváhagyott TAC és a VIII. ICES-területen a francia flotta számára – a IX. ICES-terület portugál kvótájának a Tanács által engedélyezett

átruházását követően – adott további szardella tonnák összeadásával számították ki. A VIII. ICES-területen halászott szardella minősült ugyanis az egyetlen eltérően kezelt egységnek. Ennélfogva minden egyes tengeren halászó egység általi fogást levontak a VIII. ICES-terület TAC-jából, amely nem áll többé rendelkezésre az ott halászatra jogosult flotta más halászati egységei számára.

100 A felperesek szerint ez a kár valós és bizonyos. Mivel a minden évben a VIII. ICES-terület Tanács által meghatározott szardella TAC-jának 90%-a a spanyol flottához került, és a kvóták területek közötti átruházása jogellenes volt, a TAC-nak a viszonylagos stabilitás elve figyelembevétele nélküli növelése elkerülhetetlenül annak megállapításához vezet, hogy azon időszak alatt, amikor ez a *de facto* TAC növekedés hatályban volt, a spanyol flotta – tehát a felperesek is – meg voltak fosztva a halászati jogaik egy részétől, amelyet részükre az ezen évek során ténylegesen fennálló TAC-ban osztottak ki, amelyet a rendeletekben meghatározott szardellára vonatkozó TAC, azaz évi 33 000 tonna és az engedélyezett áthelyezésnek megfelelő TAC, vagyis 5008 tonna az 1996., 1997., 1998. és 1999. évek során, 3000 tonna 2000-ben és 4176 tonna 2001. során – összeadásával lehet kiszámítani. Ezt a kárt okozták közvetlenül a felperesek számára, mivel ők a halászati jogokból a kvóták alapján részesedtek.

101 A felperesek elismerik, hogy jóllehet a károkozás fennálltához a szardellákat halászni kellett volna, és valószínű, hogy a spanyol flotta nem halászta volna ki a Spanyol Királyságnak juttatott kvóta egészét még az átruházás hiányában sem. Az azonban bebizonyosodott, hogy volt átruházás, és a szardellákat nem a spanyol, hanem a francia flotta halászta le a Francia Köztársaságnak juttatott kvótát meghaladóan.

102 A káruk keresetlevélhez mellékelt gazdasági felmérése alapján, amelyet az Instituto Tecnológico Pesquero y Alimentario végzett el (a továbbiakban: AZTI-jelentés), a felperesek úgy vélik, hogy a kvóták jogellenes átruházása a VIII. ICES-területen 4500 tonna/év átlagos növekedésben nyilvánult meg, és ez a növekedés, amelyet a francia

flotta által ténylegesen elvégzett fogásokból azon TAC-kvóta levonásával számolnak ki, amelyet ennek a flottának nyújtottak volna a jogellenesnek nyilvánított átengedés hiányában. A felperesek 51 722 830 euróra becsülik a francia flotta fogásai többletének összértékét annak a kvótának viszonyában, amellyel az rendelkezhetett volna az áthelyezés hiányában.

103 A felperesek pontosítják ebben a tekintetben, hogy a keresetük nem a francia flotta halászati lehetőségeinek többletére vonatkozik, hanem a megvalósított fogások többletére az ennek a flottának jogszerűen kiosztott halászati lehetőségekhez képest. Az elszenvedett kár nem attól a ténytől függ, ahogy a Tanács állítja, hogy a spanyol flotta lehalássza-e azt a szardellamennyiséget, amely megközelíti a rendeletben meghatározott fogási korlátot, vagy sem, hanem attól a vitathatatlan ténytől, hogy a francia flotta által megvalósított többletfogásokat a kvóták jogellenes átruházása eredményezte.

104 Másodszor, a felperesek úgy vélik, hogy a Tanács által elkövetett jogsértés számukra további kárt okozott, mivel az Baszkföld autonóm közössége piaci feltételeinek módosításával járt a szóban forgó időszak során, mivel mind a kereslet, mind az árak csökkentek. Az AZTI-jelentés alapján a felperesek úgy vélik, hogy ebben a tekintetben a teljes káruk az 1996 és 2001 közötti időszakban 3 953 989 euró.

105 Harmadszor, a felperesek úgy vélik, hogy a Tanácsnak felrótt jogellenesség gyengítette a spanyol flotta versenypozícióját a francia flotta megerősödésével szemben, ennélfogva Franciaországnak módjában állt támogatni a kérdéses halászati zónában működő flottáját, köszönhetően nagyrészt a Bíróság által megsemmisített halászati lehetőségek átengedésének. A felperesek ebben a tekintetben három releváns körülményre hivatkoznak, amely lehetővé teszi a francia flotta tevékenységének felmérését, azaz a halászhajók számbeli növekedését és az alkalmazott gyakorlatok fejlődését, a fogások összességét és a halászati erőfeszítések közvetett korlátait, amely a VIII. ICES-területen a szardellára vonatkozó TAC francia kvótája idő előtti kimerülésének következménye. Ebből következik azonban, hogy a Gascogne-öbölbeli spanyol flotta életképességét közepes és hosszú távon súlyosan

veszélyezteti a Biscayai-öböl területe közös erőforrásainak túlzott kiaknázása és ebből következően a VIII. ICES-terület szardellaállományának csökkenése. Ez a flotta számára – a rögzített TAC-tól függetlenül – a tényleges fogási lehetőségek csökkenésében, és e halászati terület számára a szardellára vonatkozó közösségi TAC csökkenésének jelentős kockázatában egyaránt megnyilvánul.

106 Negyedszer, a felperesek azt állítják, hogy a halászati lehetőségeknek a francia flotta számára való átengedése a VIII. ICES-területen az erőforrások túlzott kiaknázásának egyik fő oka, mivel az e flotta számára lehetővé teszi, hogy gyakorlatilag az egész év során halásszon. Bizonyításul a felperesek rámutatnak, hogy a spanyol flottának nem volt módja az utóbbi évek során a szardellára vonatkozó TAC kvótáját kihasználni a francia flotta által erre az állományra megvalósított túlzott fogások miatt. A francia flotta által a források túlzott kiaknázása révén a spanyol flottának okozott kár a jelen időpontig a jelentősebb fogások megvalósításának lehetetlenségében konkretizálódott. A jövőben ez a kár a kevesebb tényleges fogási lehetőségben fog megnyilvánulni, mivel a szardellaállomány csökken, és ez befolyásolja a spanyol flotta közepes és hosszú távú gazdasági életképességét.

107 A felperes szerint a spanyol flotta versenypozíciójának gyengülése és a források túlzott kiaknázása valós és bizonyos károk, függetlenül attól a ténytől, hogy azok pontos kiszámítását később és elkülönülten kell elvégezni.

108 Az AZTI-jelentésben elfogadott módszerrel szemben a Tanács által felhozott kritikák tekintetében a felperesek előterjesztik, hogy a lucrum cessans vagy a damnum emergens felmérése minden esetben szükségképpen magában foglalja azon előnyök előzetes felmérését, amelyeket meg lehetett volna valósítani, ha a kárt kiváltó tény nem következett volna be, és másrészt, hogy az AZTI-jelentés azt a módszert alkalmazta, amelyet a közgazdászok tudományos szempontból a leginkább elfogadhatónak tartanak arra, hogy a spanyol flotta minden egyes, a felperesek valamelyikének tulajdonában lévő hajója vonatkozásában meghatározzák a teljes kár felosztásából rá eső részt. Amennyiben a Tanács e módszer minőségét vagy tudományos pontosságát vitatni kívánja, ki kell fejtenie ennek indokait.

109 A Tanács úgy véli, hogy a felperesek nem szolgáltattak bizonyítékot arra, hogy bármilyen kárt szenvedtek volna.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

110 Az ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelőssége az EK 288. cikk második bekezdése alapján beálljon, a károsult személynek bizonyítania kell az állítólagos kár tényleges bekövetkeztét. Ennek a kárnak valósnak és ténylegesnek (a Bíróság 256/80., 257/80., 265/80., 267/80. és 5/81. sz., Birra Wührer és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 1982. január 27-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 85. o.] 9. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-99/98. sz., Hameico Stuttgart és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 2003. július 2-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2195. o.] 67. pontja), valamint értékelhetőnek kell lennie (az Elsőfokú Bíróság T-108/94. sz., Candiotte kontra Tanács ügyben 1996. január 16-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-87. o.] 54. pontja). Egy pusztán feltételezett és meg nem határozott kár azonban nem teremt jogot a kártérítésre (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-267/94. sz., Oleifici Italiani kontra Bizottság ügyben 1997. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1239. o.] 73. pontja).

111 A felperesnek kell bizonyítékokat szolgáltatnia a közösségi bíróság számára, hogy az a kárának létezését és nagyságát megállapíthassa (az Elsőfokú Bíróság T-575/93. sz., Koelman kontra Bizottság ügyben 1996. január 9-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1. o.] 97. pontja és a T-184/95. sz., Dorsch Consult kontra Tanács és Bizottság ügyben 1998. április 28-án hozott ítéletének [EBHT 1998., II-667. o.] 60. pontja; ebben az értelemben lásd még a Bíróság 26/74. sz., Roquette Frères kontra Bizottság ügyben 1976. május 21-én hozott ítéletének [EBHT 1976., 677. o.] 22–24. pontját).

112 Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy a felperesek bizonyították-e a valós és tényleges kár elszenvedését.

113 Először a felperesek előterjesztik, hogy kár érte őket, mivel megfosztották őket az „új TAC" fogás 90%-ának halászati jogától, amelyet a VIII. ICES-területre meghatározott TAC és az átruházott kvóta összeadásával számítottak ki. Keresetlevelükben a felperesek úgy vélik, hogy a káruk ebben a vonatkozásban megegyezik a francia flotta által végrehajtott kifogásoknak a törvényes kvótájához viszonyított többlete értékével.

114 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2002. április 18-i ítéletének 42. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a Portugál Köztársaságnak az arra adott engedély okán, hogy szardellakvótájának egy részét a VIII. ICES-területen halássza le, a Spanyol Királyság – jóllehet az említett területre a szardella vonatkozásában meghatározott TAC 90%-át ténylegesen neki osztották ki – a viszonylagos stabilitás elvének megsértésével nem kapta meg a szardellahalászati lehetőségek 90%-át ezen a területen. Ugyanis a Portugál Köztársaságnak adott azon engedély, hogy szardellakvótájának egy részét az említett területen halássza le, anélkül növelte meg a szardellahalászati lehetőségeket az említett zónában, hogy a Spanyol Királyság rendelkezhetne e kiegészítő szardellakvóta 90%-ával.

115 Egyebekben az sem vitatott, hogy a szardellahalászati lehetőségeknek a VIII. ICES-területen való növelése 1996 és 2001 között lehetővé tette a Francia Köztársaság számára, hogy ezen a területen több fogást valósítson meg, mivel a Portugál Köztársaság ezen a területen a kvótájának egy részét átengedte a 685/95 rendelet IV. melléklete értelmében.

116 Ellentétben azonban azzal, amit a felperesek állítanak, a fent hivatkozott állítások egyike sem bizonyítja, hogy valós és tényleges kár érte volna őket.

117 Emlékeztetni kell ugyanis, hogy – amint azt a Bíróság már kimondta – a viszonylagos stabilitás elve csak a minden érintett állományra rendelkezésre álló fogások rögzített százalékának fenntartását jelenti, amely mennyiség változhat, és nem a fogások rögzített mennyiségének a biztosítását (a Bíróság 46/86. sz. Romkes-ügyben 1987. június 16-án hozott ítéletének [EBHT 1987., 2671. o.] 17. pontja).

118 Ebből következik, hogy a Spanyol Királyságnak juttatott, a VIII. ICES-területre meghatározott TAC 90%-os kvótája csak a maximális fogás elméleti határának minősül, amelyet a spanyol flotta semmiképpen sem haladhat meg. Az említett kvóta egyáltalán nem jelenti azt, hogy a spanyol flotta számára a VIII. ICES-területre meghatározott, szardellára vonatkozó TAC 90%-a ténylegesen biztosított lenne. Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy jóllehet a felek ugyan nem értenek egyet abban a kérdésben, hogy a spanyol hatóságok mérlegelési joggal rendelkeznek-e a halászati jogok nyújtásakor, az azonban bizonyos, hogy a VIII. ICES-területen dolgozó halászok nem jogosultak semmilyen, a spanyol hatóságok által a nemzeti jogszabályok alapján nyújtott egyéni kvótára.

119 E körülmények között az az egyszerű tény, hogy a felperesek nem kapták meg a szardellahalászati lehetőségek 90%-át a VIII. ICES-területen, mindössze elméleti és feltételezett kárra mutat rá, amelynek a tényleges bekövetkezése a spanyol flotta által ténylegesen megvalósított fogástól függ. A felperesek ezt egyébként kifejezetten elismerik, amikor a válaszban megjelölik, hogy „a spanyol flotta az átruházás hiányában feltehetőleg nem halászta volna le a teljes kvótáját".

120 Az a körülmény, hogy a francia flotta többletfogásokat is végzett az átruházást megelőző eredeti kvótájához képest, nem bizonyítja, hogy a spanyol flottát kár érte a kisebb fogás miatt. Ugyanis, mivel a szardellára vonatkozó TAC-ban juttatott rész maximális elméleti határnak minősül, önmagában az a tény, hogy a francia flotta többet halászik, a felperesek állításával ellentétben nem bizonyítja, hogy a spanyol flotta kevesebbet halászott, vagy hogy megakadályozták abban, hogy többet halásszon.

121 Ebből következik, hogy a keresetlevélben hivatkozott körülmények nem bizonyítják a valós és tényleges kár bekövetkeztét.

122 Mindenesetre a francia többlet értéke, amelyet 51 722 830 euróra becsülnek, nem bizonyítja a felpereseket ért kár terjedelmét. Ugyanis nem létezik összefüggés a francia flotta egésze által ténylegesen elvégzett fogások mennyisége és azon fogási mennyiség között, amelyet a felperesek valósíthattak volna meg.

123 Amennyiben a felperesek által állított kár kizárólag azon a tényen alapul, hogy a francia flotta túlzott fogásokat valósított meg a törvényes kvótájához képest, a felperesek által előterjesztett érveket el kell utasítani.

124 Meg kell jegyezni továbbá, hogy a felperesek által hivatkozott, feltételezett kár akkor lenne valós és tényleges, ha úgy tűnne, hogy a francia flotta által a VIII. ICES-területen végrehajtott szardellafogások a Portugál Köztársaság számára az említett területen kiosztott kiegészítő kvóta terhére korlátozta a tényleges lehetőségeket az ezen a területen működő spanyol flotta számára, hogy szardellát halásszon, mivel megakadályozta, hogy a VIII. ICES-területen a halászati lehetőségek 90%-os korlátain belül további fogásokat végezzen, figyelemmel arra a kvótára, amelynek halászatára a Portugál Köztársaság jogosult ezen a területen.

125 Ebben a tekintetben mindenesetre meg kell állapítani, hogy jóllehet a felperesek hangsúlyozták a francia flotta által halászott többletmennyiségeket ahhoz a kvótához képest, amellyel jogszerűen rendelkezett a VIII. ICES-területen, soha nem próbálták azon többletfogások mennyiségét meghatározni, amelyet a megsemmisített rendelkezések hiányában megvalósíthattak volna.

126 Egyébként meg kell jegyezni, hogy az nem vitatott, hogy az 1996 és 2001 közötti időszak során a Spanyol Királyság soha nem merítette ki az eredetileg a VIII. ICES-területre meghatározott TAC 90%-os kvótáját, amely kvóta valamennyi szóban forgó évben 29 700 tonna szardellának felelt meg.

127 Mivel a spanyol flotta egyik szóban forgó év esetében sem merítette ki a VIII. ICES-terület szardellakvótáját, az a tény, hogy a francia flotta meghaladta azt a kvótát, amelyet számára jogszerűen osztottak ki, nem releváns annak bizonyításakor, hogy a spanyol flottát kár érte, mivel ennek a flottának mindenképpen lehetősége volt több szardellát halászni a VIII. ICES-területen az erre a területre rögzített TAC keretében.

128 Ebben a tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesek egyebekben nem állították, hogy maga a spanyol flotta úgy csökkentette volna a fogásait, hogy azokat a 29 700 tonnás kvóta meghaladása nélkül szétosztja az egész évre annak érdekében, hogy ha az említett flottát arról tájékoztatták volna, hogy további szardellakvótával rendelkezik, akkor abból többet halászott volna.

129 Egyebekben, amennyiben a jelen esetben a halászati lehetőségek fel nem használt része mindig meghaladta a kvóta 25%-át, sőt 1996 és 1998 között több mint 50%-át, nem lehet azt állítani, hogy a spanyol flotta bármilyen korlátozást alkalmazott volna a szardellahalászati tevékenységében.

130 Mindenesetre, még annak feltételezése esetén is, hogy a francia flotta által a VIII. ICES-területen megvalósított fogások többlete olyan természetű, amely bizonyítja, hogy a spanyol flottát a halászati lehetőségeiben korlátozták, meg kell állapítani, hogy a jelen esetben a felperesek nem hivatkozhatnak semmilyen tényleges és valós kárra ebben a tekintetben. Ugyanis a spanyol flotta által a Spanyol Királyságnak kiosztott kvótában fel nem használt szardellahalászati lehetőségek 1996 és 2001 között mindig nagyobb mennyiséget képviseltek, mint a francia flotta által ezen időszak során ezen a területen – a felperesek meghatározása szerint – megvalósított többletfogások.

131 Ennélfogva, jóllehet a francia fogásokat a spanyol fogások rovására valósították meg, úgy tűnik, hogy a felperesek rendelkeztek fel nem használt, a Spanyol Királyságnak a területre a megsemmisített rendelkezések által engedélyezett átruházást megelőzően meghatározott, 90%-os TAC korlát – azaz a 29 700 tonna – betartásával kiosztott halászati lehetőségekkel.

132 A spanyol flotta számára annak lehetetlenségét, hogy a Spanyol Királyságnak kiosztott kvótát kihasználja, vagy hogy annak jelentős részét felhasználja, tovább erősíti az a tény, hogy a 685/95 rendelet IV. melléklete 1. pontja 1.2. alpontja második bekezdésének ix) alpontja értelmében a Spanyol Királyság elfogadta, hogy a Francia Köztársaságnak 1996-tól évenként átengedjen 9000 tonnát (2000-ben 12 000 tonnát) a VIII. ICES-területre meghatározott szardellakvóta halászati lehetőségeiből úgy, hogy a tényleges kvóta, amellyel 1996-tól a Spanyol Királyság az említett területen rendelkezett, voltaképpen nem 29 700 tonnára, hanem 20 700 tonnára (2000-ben 17 700 tonnára) növekedett. Jóllehet a felperesek a jelen kereset útján előterjesztik, hogy kárt szenvedtek amiatt, hogy a Francia Köztársaságnak engedélyezték, hogy további, körülbelül 5000 tonnát halásszon a VIII. ICES-területen a csatlakozási okmány értelmében kiosztott eredeti 3300 tonnás kvótán felül, ugyanakkor úgy tűnik, hogy a Spanyol Királyság a csatlakozási okmány által részére ebben a zónában kiosztott kvótájának közel egyharmadát átruházta.

133 Ezen indokok miatt a felperesek nem állíthatták, hogy korlátozást szenvedtek a tényleges halászati lehetőségeikben a VIII. ICES-területen. Ezt egyébként megerősíti az a tény, hogy a Tanács által benyújtott adatok szerint, amelyeket a felperesek nem vitattak, úgy tűnik, hogy mind 1994-ben, azaz azt megelőzően, hogy a Portugál Köztársaság engedéllyel rendelkezett volna arra, hogy a VIII. ICES-területen szardellát halásszon, mind 2002-ben, azaz ezen engedély megsemmisítését követően a Spanyol Királyság távol állt kvótájának kimerítésétől, mivel a VIII. területen elvégzett szardellafogások ezekben az években 11 230, illetve 7700 tonnát tettek ki. Ebből következik, hogy a felperesek nem szenvedtek el tényleges és valós korlátozást a halászati lehetőségeikben a szóban forgó időszak során.

134 Következésképpen a fent kifejtett valamennyi indok esetében arra kell következtetni, hogy sem az a tény, hogy a felperesek nem részesültek a Spanyol Királysághoz tartozó halászati lehetőségek 90%-ából a VIII. ICES-területen, sem az a tény, hogy a francia flotta többletfogásokat valósított meg ezen a területen, nem bizonyítják, hogy a felperesek tényleges és valós kárt szenvedtek, amely a jelen kereset keretében kártérítést tehetne lehetővé.

135 Másodszor, a felperesek előterjesztik, hogy a Tanácsnak felrótt jogellenesség az árak és a kereslet csökkenését eredményezte.

136 Ebben a tekintetben elég azt megállapítani, hogy az iratok egyetlen eleme sem, különösen az AZTI-jelentésben található egyetlen adat sem bizonyítja az ilyen csökkenés bekövetkeztét. Rá kell mutatni különösen arra, hogy ez a jelentés – egy a keresetlevélben is szereplő táblázat szerint – annak bemutatására szorítkozik, hogy a spanyol flotta által állítólag elszenvedett pénzügyi „veszteségeket" olyan matematikai képletek bemutatásával értékelje, amelyek paraméterei nem kerültek kifejtésre, anélkül, hogy tényeket tartalmazna a piac áraira vonatkozóan a szóban forgó időszak során. Egyebekben, tekintettel a felek által az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére szolgáltatott adatokra, kiderült, hogy a szardella átlagos ára 1996 és 2001 között nem csökkent. Ebből következően a felperesek érvei, amelyek szerint a Tanácsnak felrótt jogellenesség az árak és a kereslet csökkenését okozták, nem állhatják meg helyüket.

137 Harmadszor, a felperesek azt állítják, hogy károsodtak amiatt, hogy a francia flottához képest gyengült a versenypozíciójuk.

138 Ebben a tekintetben, ahogyan azt a Tanács helyesen állítja, a felperesek nem szolgáltattak konkrét tényt a versenypozíciójuk állítólagos gyengülésének bizonyítására, hanem homályos és általános állítások megfogalmazására szorítkoztak. A felperesek keresete ezért ebben a pontban megalapozatlan.

139 Negyedszer, a felperesek azt állítják, hogy kárt szenvedtek el az erőforrások túlzott kiaknázása és eróziója miatt.

140 Úgyszintén meg kell állapítani, hogy a felperesek nem szolgáltatnak konkrét tényt az erőforrások eróziójára vonatkozó állításuk alátámasztására, hanem ebben a tekintetben homályos és általános állítások megfogalmazására szorítkoznak. Mindössze azt terjesztik elő, hogy az eróziót az bizonyítja, hogy a Spanyol Királyság soha nem tudta kimeríteni a kvótáját. Azonban önmagában ez az állítás nem tűnik megalapozottnak, mivel a szóban forgó időszakban a TAC, amelyet a 3760/92 rendelet a 4. és 8. cikke rendelkezéseinek megfelelően a természetes források állapotát figyelembe véve, a rendelkezésre álló tudományos vélemények fényében, évente határoztak meg, a szóban forgó időszak során nem került módosításra, mivel az 33 000 tonna maradt.

141 Végül, mivel a felperesek a jövőbeni károk megtérítését kérték, elég azt megállapítani, hogy nem bizonyították, hogy az állítólagos kár közvetlen és kellő bizonyossággal előrelátható volt (lásd ebben az értelemben a Hameico Stuttgart és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet [hivatkozás a 110. pontban] 63. pontját).

142 A felperesek ebben a tekintetben azt állítják, hogy a szardellára vonatkozó TAC 2003-ban 11 000 tonnára csökkent. Ez az állítás azonban téves. A bizonyos halállományokra és halállomány-csoportokra vonatkozó, halfogási korlátozások alá tartozó vizeken tartózkodó közösségi hajókon és a közösségi vizeken alkalmazandó halászati lehetőségeknek és kapcsolódó feltételeknek a 2003. évre történő meghatározásáról szóló, 2002. december 20-i 2341/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 356., 12. o.) I D. mellékletéből következik, hogy a VIII. ICES-területre a 2003-as évben a szardellára vonatkozó TAC 33 000 tonnában került meghatározásra. Rá kell mutatni egyébként, hogy az említett TAC-ot 33 000 tonnában tartották fenn 2002-ben

éppúgy (A közösségi vizekre és a fogási korlátozásoknak alávetett vizeken a közösségi hajókra alkalmazható, az egyes halállományok és halállományok csoportja halászati lehetőségeit és a kapcsolódó feltételeket a 2002-es évre való megállapításáról szóló, 2001. december 18-i 2555/2001/EK tanácsi rendelet [HL L 347., 1. o.] I D. melléklete), mint 2004-ben (A közösségi vizekre és a fogási korlátozásoknak alávetett vizeken a közösségi hajókra alkalmazható, az egyes halállományok és halállományok csoportja halászati lehetőségeit és a kapcsolódó feltételeket a 2004-es évre való megállapításáról szóló, 2003. december 19-i 2287/2003/EK tanácsi rendelet [HL L 344., 1. o.] I B. melléklete)

143 Végül, a felperesek által 2005. május 31-én benyújtott bizonyításfelvétel iránti kérelmet illetően emlékeztetni kell arra, hogy a szóbeli szakasz befejezését követően benyújtott bizonyításfelvétel iránti kérelem csak akkor fogadható el, ha az olyan tényekre vonatkozik, amelyek döntően befolyásolják a jogvita megoldását, és ha azt az érdekelt nem tudta a szóbeli szakasz befejezését megelőzően előterjeszteni (a C-227/92. P. sz., Hoechst kontra Bizottság ügyben 1999. június 8-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-4443. o.] 104. pontja). A jelen esetben meg kell jegyezni egyrészt, hogy a felperesek a legcsekélyebb igazolást sem terjesztették elő annak bizonyítása érdekében, hogy keresetlevelük benyújtásakor nem tudták volna alátámasztani az erőforrások túlzott kiaknázására és eróziójára vonatkozó állításukat. Különösen nem fejtik ki, hogy miért nem tudtak a kérelem vagy legalább a válasz szakaszában szakvéleményt kérni. Ebből következően a kérelem elfogadhatatlan.

144 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a bizonyításfelvétel iránti kérelem nem bír relevanciával. Meg kell ugyanis jegyezni, hogy a felperesek által szolgáltatott egyik irat sem bizonyítja, és az alapján nem is feltételezhető, hogy a fogások csökkenése vagy az állomány 2005-ös rossz biológiai állapota a 2002. április 18-i ítélettel megsemmisített rendelkezéseknek vagy a szardella korábbi túlzott kiaknázásának lenne a következménye. Éppen ellenkezőleg, a viszonválaszhoz mellékelt, az Institúto Tecnológico Pesquero y Alimentario által kidolgozott „Arrantza 2003"

jelentésből kitűnik, hogy a szardella életciklusa nagyon rövid, és a szardella populáció nagyon változatos, tehát a populációban egyik évről a másikra válság, sőt hiányos időszak is előfordulhat Az említett jelentés szerint így 2002-ben a szaporító biomassza a biztos biológiai határon helyezkedett el, amelyet 56 000 tonnára becsültek azaz a biomasszán óvintézkedést igénylő 36 000 tonnás mennyisége felett.

145 Ennélfogva a felperesek által benyújtott bizonyításfelvétel iránti kérelmet el kell utasítani.

146 Ezen indokok egészéből arra kell következtetni, hogy a felperesek nem szolgáltattak bizonyítékot az általuk állított károk tényleges bekövetkeztére.

147 Mivel a felperesek nem bizonyították sem a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően egyértelmű megsértésének tényét, sem az állított kár tényleges bekövetkeztét, anélkül kell megállapítani, hogy nem áll fenn a Közösség felelőssége, hogy ellenőrizni kellene, fennáll-e az ok-okozati összefüggés az állítólagos jogellenesség és a felhozott kár között.

148 A fentiekből következik, hogy a felperesek által indított keresetet mint megalapozatlant el kell utasítani anélkül, hogy határozni kellene az elfogadhatóságra vonatkozó érvekről.

A költségekről

149 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, az alperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

150 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 4. §-a alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperesek maguk viselik saját költségeiket, valamint a Tanács részéről felmerült költségeket.

3) A Francia Köztársaság és a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

Jaeger Tiili Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. október 19-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Jaeger

hivatalvezető elnök